

JORDBRUKARE MED LIVET SOM INSATS!

”Jag arbetar ju bara på min egen mark” ropar Akram när vi möter honom i byn Qusra, där han bor. ”Varför kan jag inte få göra det i lugn och ro?” ”Varför ska jag lämna ifrån mig den mark, som har varit min familjs i flera generationer?”

Den sista tiden har Akram, och hans familj, varit hårt ansatta av bosättarna från bosättningen Jehija, som ligger nära byn Qusra.¹ Eftersom Akram har papper på sin mark, och vet precis var gränserna går, brukar han den. Det är ingenting provocerande i det. Det enda han vill är att arbeta och kunna försörja familjen.

Så här berättar Akram:

–Vi arbetade på marken jag, min fru, och min syster, när några bosättare² kom och fotograferade oss. Tre dagar senare kom de tillbaka, riktade vapen mot mig och sa till oss att lämna marken. Men marken är ju min och har varit det länge. Varför skulle jag lämna den? Så jag vägrade och ringde till några grannar, som snabbt kom till platsen. Vi höjde rösterna precis som bosättarna, och bråket hängde i luften. Inte långt därefter kom den israeliska militären.

Så långt Akrams berättelse. När vårt team kom till platsen, en stund senare, var stora delar av byn Qusra där. Militären, bosättare och Akram diskuterade livligt med varandra. Stämningen var lite hätsk, men det uppstod inget fysiskt bråk. Bosättarna menade att Akram inte hade rätt att bruka marken. Akram, å sin sida, sa att han hade papper på att marken var hans. Den här gången slutade allt väl. Militären sa att Akram skulle visa upp sina papper på marken kommande söndag. Men innan söndagen kom, anlände bosättarna till Akrams hus och kastade stenar i hans brunn, och var allmänt hotfulla.

De känslor som infinner sig när man står där, en bit från diskussionerna, fotograferar och skriver rapport, är uppgivenhet och enorm maktlöshet inför ockupationen.³ Palestinierna vill ju leva som alla andra, i fred och frihet. Och frihet är det minsta de har. Allting är reglerat genom tillstånd. De behöver tillstånd för att bruka sin egen mark, som Akram i byn Qusra. Och hela tiden finns israeliska bosättare där, som vill ta deras mark. Akram måste försvara sin egen mark, sin rätt till frihet.

¹ www.reneefrompalestine.wordpress.com/2010/05/27/life-in-aea-c/area-a-b-c-2/. Här finns en karta över de olika områdena i Palestina.

² www.settlerwatch.com/publikationer/bosattare

³ www.palestinagrupperna.se/files/pgstema2011.pdf

Berättelsen om Akram är tyvärr inte slut. En vecka senare kom bosättarna tillbaka. De sa nedsättande saker om profeten Muhammed och sköt i luften, för att få familjen att lämna sin mark. Militären var där, och när stämningen blev alltför hätsk, kastade de tårgasbomber. Akram sprang därifrån, men såg inte att det fanns fem bosättare dit han sprang. När han kom nära dem, slog de honom med ett järnrör i huvudet och mot ögat. Många i byn berättar att Akrams ansikte var så blodigt, att de inte kunde urskilja det. Ögat blev brutalt sönderslaget, men tack och lov, så kunde läkarna rädda synen på det. Däremot slog de sönder ett ben bakom örat. Ena armen bröts på två ställen, benen blev svårt slagna och de slog honom så hårt i huvudet, att han förlorade medvetandet.

Vi besökte Akram på sjukhuset i Nablus, ett par dagar senare. Det var en blåslagen, uppgiven Akram, som mötte oss. Han berättar sin historia lugnt och sakligt. Trots all brutalitet, som Akram har mött, vill han bara en sak. Att få bruka sin mark i lugn och ro, utan att behöva leva med dödsfukten. Under den här attacken, var han säker på, att bosättarna ville döda honom, och de lyckades nästan med sitt uppsåt.

Eva-Marie Håkansson, Yanoun.

DISCLAIMER!

I work for the Christian Council of Sweden as an Ecumenical Accompanier, serving on the World Council of Churches' Ecumenical Accompaniment Programme in Palestine and Israel (EAPPI). The views contained in this report are personal and do not necessarily reflect those of the Christian Council of Sweden or the World Council of Churches. If you would like to publish or disseminate it further, please first contact the EAPPI communications officer and managing editor (eappi-co@jrol.com) for permission.

Jag befinner mig i Israel och Palestina som ekumenisk följeslagare på uppdrag av Sveriges Kristna Råd och Kyrkornas Världsråd, genom det Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel (EAPPI). De synpunkter/reflektioner som uttrycks ovan är personliga och delas inte nödvändigtvis av mina uppdragsgivare.

Om du vill publicera hela eller delar av denna artikel eller sprida den vidare, var vänlig kontakta mig; (din egen e-postadress), och/eller någon av de ansvariga på Sveriges Kristna Råd; Karin Hallin (karin.hallin@skr.org) eller Sofia Emanuelsson (sofia.emmanuelsson@skr.org).

"Genom Ekumeniska följeslagarprogrammet stödjer människor från olika delar av världen israeler och palestinier som arbetar för en rättvis fred"

Kyrkornas Världsråd driver det internationella projektet: Ecumenical Accompaniment Programme in Palestine and Israel (EAPPI). Initiativet till projektet togs efter en förfrågan från kyrkoledare i Jerusalem. Programmet syftar till att genom internationell närvaro dämpa våldet, ge hopp om att en fredlig lösning är möjlig, främja respekten för folkrätten och öka omvärldens medvetenhet om ockupationens konsekvenser för israeler och palestinier. Kring den svenska delen i projektet, kallad SEAPPI, har ett tiotal kyrkor och kyrkorelaterade organisationer slutit upp med Sveriges Kristna Råd som huvudman.

